

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR
DIN ROMÂNIA

B A R O U L B R A Ș O V

Marcă înregistrată nr. 66417

Str. Ana Ipătescu nr. 6
500090, Brașov, CIF 11275589
Tel: 0268 – 547 121
Fax: 0268 – 547 122

Obiect: **COMUNICAT**

Data : 23 decembrie 2020

Website: www.baroulbrasov.ro

Email: secretariat@barou-brasov.ro

COMUNICAT

Luând act de informațiile colaterale, exprimate în spațiul public, referitoare la condamnarea domnului avocat ROȘU ROBERT-MIHĂIȚĂ și a doamnei avocat DICU CORINA TEODORA, membrii ai Baroului București, văzând, de asemenea, informațiile extrase din comunicatele, opiniile și luările de poziție ale reprezentanților diverselor autorități, instituții, asociații și/sau organizații profesionale, avocați, cadre didactice ale facultăților de drept,

Consiliul Baroului Brașov susține Uniunea Națională a Barourilor din România și Baroul București în demersurile întreprinse pentru apărarea libertății, independenței și principiilor profesiei de avocat, a garantării dreptului la apărare, a celorlalte drepturi, libertăți și interese legitime ale omului, precum și a respectării hotărârilor judecătorești, indiferent de natura acestora.

În contextul în care, la momentul *pendinte*, decizia de condamnare a celor doi avocați din Baroul București nu este încă motivată, Consiliul Baroului Brașov nu își exprimă opinia cu privire la conținutul intrinsec al soluției de condamnare dispusă de *Înalta Curte de Casație și Justiție* care, prin *Comunicatul de presă din 19.12.2020*, „(...) *recunoaște și susține dreptul fundamental la liberă exprimare (...) inclusiv sub aspectul unor aprecieri critice cu privire la hotărârile judecătorești (...)*”.

În consecință, Consiliul Baroului Brașov va exprima o opinie referitoare la natura acuzațiilor și a faptelor imputate celor doi avocați, prin raportare la Constituția României, Legea nr. 51/1995, Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 304/2004, acuzații de natură a aduce atingere, atât drepturilor și libertăților fundamentale, cât și exercitării profesiei de avocat în România și care nu reprezintă altceva decât dovada neechivocă a unei realități dureroase: dorința total nefirească a autorităților publice naționale, nu doar de a minimaliza profesia de avocat, ci pur și simplu, de a o scoate în afara legii.

I. Potrivit art. 38 alin. (3) din Legea nr. 51/1995

„Avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în formă adecvată (...) în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și nici dacă sunt în legătură cu consultațiile oferite justițiabililor ori cu formularea apărării în acea cauză ori pentru susținerile făcute în cadrul consultațiilor verbale sau consultațiilor scrise acordate clienților, dacă ele sunt făcute cu respectarea normelor de deontologie profesională”,

iar potrivit **alin. (5)** al aceluiași text legal,

„Nu constituie abatere disciplinară și nici nu pot atrage alte forme de răspundere juridică a avocatului opiniile juridice ale acestuia, exercitarea drepturilor, îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege și folosirea mijloacelor legale pentru pregătirea și realizarea efectivă a apărării libertăților, drepturilor și intereselor legitime ale clienților săi”.

Nu (doar) hotărârea de condamnare a celor doi confrăți este dovada tendinței de a minimaliza profesia de avocat și de a o scoate în afara legii, ci însuși faptul că, au existat și există urmăriri penale începute împotriva avocaților în care “acuzăția” este o materializare a poziției adversarului învins de prestația exclusiv legală și deontologic-profesională a “suspectului”, a unui articol extras din mass media sau, mai rău, a unui punct de vedere exprimat pe rețele de socializare.

Contextul actual (re)pune în lumină atitudinea tot mai generalizată a organelor penale de a “rejudeca” după bunul plac dosare soluționate definitiv (în special, dosare în materie non-penală) dar mai ales, dorința manifestată expres de a “înfiera” prestațiile avocaților părții care a triumfat și încercarea de a arată că “hotărârea (poate) e nelegală”, pentru că ...nu e în acord cu opinia autorității.

Acuzațiile exprimate de organul de urmărire penală constând în aceea că utilizarea de către avocat a unei terminologii specific juridice („daune cominatorii”) s-ar circumscrie elementelor de tipicitate obiectivă a unor infracțiuni, reprezintă o încălcare flagrantă nu doar a dreptului la apărare, dar și a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 51/1995, motiv pentru care, solicităm UNBR întreprinderea următoarelor măsuri concrete:

1. Sesizarea Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii pentru a se cerceta dacă exercitarea funcției s-a făcut cu rea-credință sau din gravă neglijență, conform *art. 99 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 303/2004;*
2. Fiind încălcată o *lege primară*, sesizarea organelor judiciare competente pentru a se cerceta dacă a fost săvârșită infracțiunea de abuz în serviciu.

II. Conform art. 16 alin. (2) din Legea nr. 304/2004,

„Hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale”

Audierea de către organul de urmărire penală, în calitate de martori, a judecătorilor care au pronunțat hotărâri judecătorești definitive (irevocabile, *illo tempore*) și stabilirea „nelegalității” acestor hotărâri ca urmare a „retractării” lor de către aceștia, reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, încălcare la care au contribuit inclusiv judecătorii audiați ca martori, sens în care solicităm UNBR întreprinderea următoarelor măsuri concrete:

1. Sesizarea Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii pentru a se cerceta dacă exercitarea funcției s-a făcut cu rea-credință sau din gravă neglijență, conform *art. 99 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 303/2004;*
2. Fiind încălcată o *lege primară*, sesizarea organelor judiciare competente pentru posibila săvârșire de către agenții guvernamentali a infracțiunii de instigare la abuz în serviciu, martorii (judecătorii) fiind potențialii autorii ai acestei infracțiuni, în măsura în care aceștia din urmă au acționat cu vinovăția prevăzută de lege, în caz contrar fiind în prezența unei *participații improprii*.

În contextul în care, la data de 18 decembrie 2020, pe pagina sa de Facebook, dl. judecător Bogdan Mateescu a făcut corecta afirmație că hotărârea judecătorească este un pilon fundamental al statului de drept, considerând inacceptabile orice atacuri publice sau particulare față de dispozițiile definitive ale instanțelor judecătorești, apreciem că tocmai domnia sa avea obligația să întreprindă demersurile specifice sesizării Inspecției Judiciare pentru a se verifica dacă dispozițiile *art. 16 alin. (2) din Legea nr. 304/2004* au fost respectate de către agenții guvernamentali când au lansat aceste acuzații și de către martorii care și-au „retractat” propriile hotărâri definitive.

Este inacceptabilă justiția cu „dublă măsură” în care se pot comenta/retracta doar acele hotărâri judecătorești definitive despre care agenții guvernamentali consideră, fără exercitarea căilor de atac specifice, că nu sunt „conforme” cu legea, sau mai direct și ironic spus, cu „natura acuzației”, iar judecătorii audiați ca martori, din considerente pe care nu le cunoaștem și care evident sunt contrare legii antereferte, să își „retracteze” propriile hotărâri.

Ignorarea caracterului definitiv al unor hotărâri judecătorești intrate în puterea lucrului judecat, ignorarea poziției și rolului avocatului, în raport cu clienții săi și în societate, în general, sunt forme prin care statul “nedrept” ucide însăși noțiunea de drept și apărare, însăși noțiunea de justiție și adevăr.

Din toate perspectivele, națională sau europeană, constituțional-legislativă ori prin raportate la poziția instituțională în sistemul de drept românesc, inclusiv din perspectiva percepției cetățeanului, avocatura este înfăptuită în România în jurul ideii de apărător al drepturilor și intereselor legitime ale clientului (indiferent cine este acel client, prinț ori cerșetor, sfânt sau demon).

Însă, statul “nedrept” încearcă să pervertească aceasta imagine și să modifice această realitate, dorind transformarea avocatului într-un prestator de servicii subordonat lui.

Conștientizarea caracterului profund independent și liberal al profesiei de avocat, sublinierea esenței și orizontului avocatului, acela de apărător al drepturilor și intereselor legitime ale celui cu care este într-un contract de asistență juridică, de promotor profesional al acestuia, se demonstrează cu o necesitate mai mare ca niciodată.

Modalitățile de exprimare ale avocatului sunt exclusiv consultațiile juridice, asistența și reprezentarea clientului său. Cercetarea penală și condamnarea avocaților doar pentru modalitatea de exprimare a profesiei reprezintă un atac distrugător asupra însăși identității profesiei, a menirii și spiritului avocaturii.

Avocatul nu este “manager” al cabinetului său, nu este un oarecare prestator de servicii, și nu este nici măcar partener al clientului sau, ci este apărător al drepturilor și intereselor legitime ale acestuia și își îndeplinește acest rol, prin consultații juridice, prin asistență juridică și reprezentare, inclusiv în relația cu autoritățile publice, iar acest rol este asociat serviciului public de justiție.

Calitatea de sfătuitor și apărător al drepturilor și intereselor legitime ale clientului face ca rolul avocatului într-o societate democratică să aibă la bază ideea de protecție și de ajutor juridic ce poate fi oferit omului și cetățeanului (indiferent de eventuala coroană de pe capul clientului ori de încărcătura ipoteticului cazier al acestuia).

În momentul în care statul ignoră acest rol nu mai este stat de drept, este un stat... „nedrept”.

Profesia de avocat este pe cale de a fi distrusă și dacă nu ne mai pasă de ea, mai e puțin și vom fi puși în fața faptului împlinit.

De aceea, stimați colegi avocați, oriunde v-ați afla, fiți aproape unii de alții, dacă nu doriți ca AVOCATUL să devină o ...iluzie!

CONSILIUL BAROULUI BRAȘOV

prin **DECAN,**

Av. Cătălin Marius JOIȚA